

PRVNÍ KAPITOLA

7

anebo krátký úvod, v němž se pojednává o důvodech, jež mě přiměly napsat tuhle svou Zpověď, o pověstném frattském hradě, kde jsem strávil svoje mládí, o kuchyni shora s pochvalou zmíněného hradu a také o pánech, služebnících, hostech a kočkách, které jej obývaly kolem roku 1780. První vpád jednajících osob, přerušeny tu a tam mnoha moudrými úvahami o benátské republice, o tehdejších občanských a vojenských zvyklostech a o významu, který mělo slovo vlast v Itálii na sklonku minulého století.

DRUHÁ KAPITOLA

44

Kde se konečně pozná, kdo jsem a kde se začne líčit má povaha, vlastnosti hraběnky Pisany a zvyky frattských hradních pánů. Ukazuje se dále, jak se vášně dospělých lidí jasně rysují už ve věku dětském, jak se já naučil počtům od plebána z Teglia a hraběnka Clara úsměvu od Lucilia.

TŘETÍ KAPITOLA

84

Srovnávám frattskou hradní kuchyň s okolním světem. Druhá část confiteor a rožeň. První toulky s Pisanou a moje odvážná výprava k Attilově baště. První básně, první bolesti, první ztřeštěnosti lásky, v nichž předstihnu i vzácnou předčasnou zralost Danta Alighierioho.

ČTVRTÁ KAPITOLA

118

Don Quijote pašerák a urozená rodina Provedoni z Cordovada. Pastýřská idyla u venchieredské studánky, k níž je připojeno několik úvah o lásce a o ustavičném tvůrčím růstu v oblasti mravní. Tonsura frattského faráře a diplomatická rozmluva mezi dvěma lenními pány.

PÁTÁ KAPITOLA

153

Poslední obležení frattského hradu v roce 1786 a moje první hrdinské činy. Šťěstí dvou milenců, úzkost dvou monsignorů a podivné chování dvou kapucínů. Germano je zavražděn. Venchieredský pán je odsouzen na galeje. Leopard Provedoni se ožení a já se učím latinsky. Nezdá se mi, že jsem největší ubožák na světě.

ŠESTÁ KAPITOLA

193

V níž se srovnává Francouzská revoluce s patriarchálním klidem frattského správního obvodu. Do Portogruara se přistěhuje Nejjasnější rodina Frumierova. Vzrůstá má důležitost, má žárlivost a mé znalosti latiny, takže mě posadí jako škrabáka do kanceláře. V Portogruaru se objeví učený otec Pendola a skvělý Raimondo z Venchiereda, a to mi způsobí těžkou hlavu.

SEDMÁ KAPITOLA

228

Obsahuje chvalozpěv na otce Pendolu a na jeho chráněnce. Dvě svatby se rozplynou v nic a nikdo neví proč. Mladá hraběnka Clara se přestěhuje s matkou do Benátek, kam je následuje doktor Lucilio, který se stane častým hostem na francouzském vyslanectví. Proč mě omrzela Pisana a proč jsem si začal namlouvat všechny pěkné dívky z okolí: proč jsem se

nakonec zamiloval do práv na universitě v Padově, kde jsem zůstal až do srpna roku 1792 a kde jsem zdálky sál vůni Francouzské revoluce.

OSMÁ KAPITOLA

261

V níž se vypravuje o prvních italských revolucích, o zvyklostech padovských universitních studentů, o mém návratu na Frattu a o mé rostoucí žárlivosti na Giulia Del Ponte. Jak mohou mrtví utěšit živé a lidé prohnání obrátit prostáčky. Otec Pendola svěří mou bezelstnost advokátu Ormentovi z Padovy. Ale není zlato všechno, co se třpytí.

DEVÁTÁ KAPITOLA

299

Přítel Amilcare obrátí vniveč dílo otce Pendoly a způsobí, že se znova vrátím k studiu filosofie. Projíždím Benátkami, kde Lucilio dále strojí nástrahy Republice a míru frattské paní hraběnky. Má hrdinná oběť v prospěch Giulia Del Ponte. Řada podivných událostí kolem roku 1794 způsobí, že se stanu představeným kanceláře frattského právního obvodu, kde se začnu náramně osvědčovat.

DESÁTÁ KAPITOLA

333

Carlino kancléřem nebo Zlatý věk. Jak se na počátku roku 1796 posuzoval na Frattě generál Bonaparte. Demokratická republika v Portugruaru a ve Frattě. Má podivuhodná rozmluva s velkým osvoboditelem. Konečně se dozvím, že můj otec nezemřel a nepoturčil se. Hraběnka mě zve, abych za ním přijel do Benátek.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

362

Jak si v Benátkách uvědomili, že státy Nejjasnější republiky jsou částí Itálie a světa. Můj vstup jako benátského patricia do Velké rady prvního května roku 1797. Pikle proti vládě, jež strojili přátelé i nepřátelé vlasti. Padne Republika svatého Marka jako obrovská socha ve snu Nabukadnezarově, a já se stanu tajemníkem nové městské správy.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

393

Kde se po patetickém rozloučení s lehkomyšlným mládím začíná vážně žít a vážně myslet: ale bohužel jsem neměl vítr v zádi. Už tehdy bylo nebezpečné důvěřovat slibům hostů, kteří se chtěli stát pány: ale hosté měli aspoň tu zásluhu, že nás probudili. — Clara se zatím stane jeptiškou, Pisana se provdá za J. E. Navagera a já jsem odsouzen psát protokoly. — Benátky padnou podruhé z trestu za první pád a rozhořčení vlastenci se uchýlí do Republiky předalpské. Já zůstanu, jak se zdá jen proto, abych dělal společnost svému otci.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

426

Benátský Jacopo Ortis a benátský Machiavelli. Konečně se seznamuji se svou matkou dvacet let po její smrti. Benátky mezi dvěma epochami. Řecká rodina v San Zaccaria. Můj otec v Konstantinopoli. Spiro a Aglaura Apostulosovi.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

451

V níž se zjišťuje, že Armida není báje a že Rinaldo může žít také mnoho století po křížových výpravách. Biřici mě opět zavedou na hlavní silnici svědomí; ale cestou narazím na jinou kouzelnici. Co se stane?

- PATNÁCTÁ KAPITOLA 480
- Cesta může být dobrá, třebaže odjezd byl špatný. Přijedeme do Milána v den oslavy Federace předalpské republiky. Začínám jasně vidět do věci tohoto světa, ale také možná přehánět své naděje. Předalpští vojáci a Neapolská legie Ettore Carafy. Rázem se stanu důstojníkem.
- ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA 510
- V níž se rozvíjí to nejprekvapivější rodinné drama, jež si lze představit. Odbočení o událostech v Římě, o Foscolovi, Parinim a jiných slavných osobnostech Předalpské republiky. Ziskávám sestru a dávám Spiru Apostulosoovi nevěstu. Florencie a Řím. Šarvátky na neapolských hranicích. Nymfa Egerie Ettore Carafy. Sázkou vyhrávám Pisanu; ale zpočátku z toho nemám velkou radost.
- SEDMNÁCTÁ KAPITOLA 545
- Neapolská epopéje z roku 1799. Parthenopská republika a výprava do Apulie. Francouzi opouštějí království. Napadne je Ruffo s lupiči, Turky, Rusy a Angličany. Setkám se opět s otcem, abych mu zatlačil oči, stanu se zajatcem Mammonovým. Ale jsem vysvobozen Pisanou a zatímco teče nejušlechtilejší a nejvznešenější italská krev na popravišti, odjíždíme my dva spolu s Luciliem do Janova, který je poslední otrěsenou baštou svobody.
- OSMNÁCTÁ KAPITOLA 561
- Rok tisící osmý stý. Kocourovo neštěstí a moje milostné štěstí během obležení Janova. Opustí mě láska a navštíví mě tížádost. Ale zakrátko se vyléčím z byrokratického moru, a když se Napoleon učiní císařem a králem, složí úřad správce Bologni a rád se stanu zase žebrákem.
- DEVATENÁCTÁ KAPITOLA 597
- Jak mě mlynáři a hraběnky chránili v roce 1805. Odpouštím Napoleono-
vi některá jeho bezpráví, když připojuje Benátky k Italskému království. Pozdní pokání za starý lehký hřích, které mě přivede na práh smrti; ale Pisana mě přivolá k životu a odveze s sebou do Friuli. Stanu se manželem, varhaníkem a správcem. Mezitím mizejí se scény staří herci. Napoleon dvakrát padne a nemá léta míjeji v ponížení až do roku 1820.
- DVACÁTÁ KAPITOLA 647
- Siciliani v táboře Pepeho v Abruzzách. Seznamuji se s vězením a skoro s popravištěm; ale díky Pisaně to odnesu jenom očima. Záznaky lásky ošetřující ženy. Londýnští uprchlíci a řečtí bojovníci. Znova získám zrak zásluhou Luciliovou, brzy nato ztrácím Pisanu a vracím se do vlasti živý jen vzpomínkami.
- JEDENADVACÁTÁ KAPITOLA 696
- Jak jsem pomáhal probudit zase v Benátkách jakýsi obchodní ruch, což bylo aspoň počátkem nového života, a jak starší z mých dvou synů odjel s lordem Byronem do Řecka. Soubor v padesáti letech pro čest mrtvých. Svatební cesta do Nauplia a pohřební návrat do Ancony v březnu roku 1831. Smrt mi urve mého druhorozeného syna a řadí mezi přátele i nepřátele. Najde mocného spojence v choleře. Pětašedesátiletý žák.

V níž se ukazuje pro útěchu spisovatelům, že hrabě Rinaldo zapomněl při psaní svého pověstného díla o Benátském obchodě docela na svou bídu. Zarmucující chování mého syna Giulia; herecká povaha malé Pisany. Dnešní mládež má mnohem větší cenu než mládež starých časů; omyly se člověk učí, jestliže ví, co chce, a jestliže chce, co se sluší. Útěk Giuliův a návrat starých přátel. Veřejné a soukromé radosti a smutky v roce 1848. Vracím se do Friuli, kde dostanu po několika letech zprávu o smrti svého syna.

Která obsahuje deník mého syna Giulia od jeho útěku z Benátek v roce 1848 do jeho smrti v Americe roku 1855. Po tolika omylech, radostech a neštěstích poznávám mír svědomí, který naplňuje sladkostí mé stáří. Uprostřed svých dětí a vnuků blahořečím věčné spravedlnosti, která mě učinila svědkem a hercem krásné kapitoly dějin a která mě pomalu vede k smrti jako k odpočinku a k naději. Můj duch, který cítí svou nesmrtelnost, se zvedá nad hrob k věčnosti a k lásce. Uzavírám tuhle svou Zpověď jménem Pisaniným, jako jsem ji začal; a už teď děkuji čtenářům za jejich trpělivost.